PUNCT DE SPRIJIN

GWYNETH JONES

Traducere din limba engleză

ALEXANDRU MANIU

Unul dintre cei mai aclamați scriitori britanici ai generației ei, Gwyneth Jones a câștigat (la egalitate) Premiul James Tiptree Jr. Memorial pentru lucrări care explorează problemele sexelor în science-fiction, pentru romanul ei *White Queen* din 1991, și a câștigat de asemenea Premiul Arthur C. Clarke cu romanul *Bold As Love,* alături de cele două premii World Fantasy - pentru povestirea „The Grass Princess" și culegerea *Seven Tales and a Fable* - și de Premiul Philip K. Dick pentru romanul *Life* în 2004. Printre cărțile ei se numără romanele *North Wind, Flowerdust, Escape Plans, Divine Endurance, Phoenix Cafe, Castles Mode of Sand, Stone Free, Midnight Lamp, Kairos, Life, Water in the Air, The Influence of Ironwood, The Exchange, Dear Hll* și *The Hidden Ones,* ca și peste șaisprezece romane pentru tineri adulți publicate sub pseudonimul Ann Halam. Prozele ei scurte au apărut în *Interzone, Asimov's Science Fiction, Off Limits* și în alte reviste și antologii și au fost colectate în *Identifying the Object: A Collection of Short Stories,* ca și în *Seven Tales and a Fable.* Este de asemenea autoarea studiului critic *Deconstructing the Starships: Science Fiction and Reality,* Povestirile ei au apărut în *Antologiile Dozois* numerele 14,15 și 16. Gwyneth Jones locuiește în Brighton, Anglia, cu soțul ei, fiul și o pisică birmaneză.

Cândva Arhimede a spus: „Dați-mi un punct de sprijin și voi răsturna Pământul." In povestirea care urmează, un asemenea punct de sprijin este oferit... și se dovedește că răstoarnă mai multe planete...

În constelația Orion iluminată de strălucitoarea stea Orionis N380, vei găsi reflecția nebuloasei NGC 1999 și Globula Bok „homo sapiens", faimoasă în istoria astronomiei. Această

maternitate de stele este locația aparentă a regiunii Buonarotti, căreia ecuațiile cvadridimensionale îi dau forma unei cruci cu aripi în expansiune, cunoscută Frontieriștilor și altor romantici drept Pivotul.

Pentru unii, această „cruciuliță" înseamnă poarta către Eldorado. Pentru alții reprezintă sursa conștiinței noastre și un oracol al viitorului nostru, un Delphi din centrul Universului.

La întoarcere, extraterestrii găsiră cabina făcută vraiște. Ultima dată le șutiseră drogurile. Acum bicicletele. Stăteau în mijlocul unui maldăr de lucruri împrăștiate, încercând să-și domolească, treptat, furia. Le era frică. Ii cam afectase pierderea uleiului de pește, dar un turist extrem trebuie să realizeze că bogăția atrage după sine și infractorii. Acum era altă situație. Nimeni de pe stație n-ar fi putut să folosească bicicletele de exercițiu. Majoritatea prospectorilor erau Frontieriști veterani. Câteva ore pe zi de întreceri simulate nu aveau să le rezolve problema cu puțul gravitațional.

Dezordinea din cameră îi indispunea, așa că deciseră să meargă la Eddie, supervizorul. Știau că nu le va rezolva problema, dar e întotdeauna de preferat să raportezi hărțuirile rasiale. Se echipară și o luară de-a lungul coridoarelor posomorâte, un cuplu de extraterestri umanoizi cam la doi metri fiecare, deschiși la culoare și neîncrezători, și cu creste țepene de păr roșcat. Deși formau un cuplu heterosexual, în ochii oamenilor păreau gemeni identici, dar, spre deosebire de gemenii umani, nu îi deranja să fie confundați. Pe drum nu le ieși nimeni în cale. Stația spațială de pe Centura lui Kuiper nu se ridica la nivelul grădinilor iluzorii sau a ofertelor de shopping ale hotelurilor orbitale din preajma Pământului. Dacă

nu se pregăteau de plecare sau nu erau în bar, cei mai mulți dintre prospectori puteau fi găsiți în cabinele lor.

Se făcuseră planuri ca Mânerul să devină centrul unui Oraș Internațional de Frontieră. Așa se explica tot spațiul gol din Tigaie. La ora actuală nu era decât o bucată asimetrică de fibră ceramicată, rotindu-se pe centura de asteroizi, într-o zonă orbitală cu risc minim de coliziune. Tigaia era plină-ochi de prospectori și personalul tehnic aferent, Măciulia fiind rezervată pentru treburile guvernamentale, iar Mânerul, un cordon omibilical cu aspect de acordeon, făcea legătura dintre ele. De lucrurile importante se ocupau computerele și roboții. Eddie era singura autoritate la bord și nu se prea omora cu munca. Din câte-și dădeau seama Orlando și Grace, singurul lucru pe care-l făcea cât era în tură, în biroul de la capătul Măciuliei, era să joace Free Cell. In timpul liber cobora în bar și pălăvrăgea cu zurbagiii de pe-acolo. Iți dădeai seama că-i amator, după costum și rangul oficial, dar el îi adora pe Frontierișți.

Cabina lui Eddie era ceva mai cu moț, în comparație cu cele obișnuite. Avea dublu strat protector, să țină frigul la respect, iar scaunele, mesele și dulăpioarele care răsăreau din pereți și podea aveau un design special, fiind parcă aduse din biroul monoton al unei corporații. Contribuții personale zero, echipament și mai puțin - fără să-l punem pe Eddie la socoteala - cu excepția unui ecran pe care trona nemuritorul solitaire. Individul era costeliv, cu un mănunchi de plete negre atârnându-i pe umeri, figură tristă și un adevărat pasionat de îmbrăcămintea excentrică. Astăzi purta niște cizme până la genunchi, poleite cu sclipici argintiu. Costumul de presurizare era ascuns de mătasea aurită a tricoului și neoprenul pantalonilor de motociclist. In jurul gâtului îi flutura un șal filigranat cu argint și cupru. Ca o formă de umor negru, cei ce trăiau sub tirania

gravitației puternice preferau hainele mai alunecoase. Iar Eddie era tocmai genul ăsta de neica-nimeni.

Ii întâmpină pe extraterestri cu voioșie, dar nu se arătă interesat de plângerile lor.

- Uite care-i treaba, îi întrerupse la un moment dat, îmi pare rău că ați rămas fără biciclete, dar știți care-s regulile. *Nu există reguli.* Poți să iei tot ce-ți poftește inima. Așa stau lucrurile pe stație și trebuie să înțelegeți asta. Nu poți să-ți dai ifose de sfânt aici, la dracu-n praznic.

- Înțelegem asta, spuse Orlando, dând ochii peste cap.

- N-aș avea nimic împotrivă, silabisi Grace ridicând din umeri, dacă ratații ăia ar avea ceva de valoare, în care să ne băgăm și noi mâna. Nu mi se pare corect.

Eddie radia, bucuros de faptul că cei doi nu l-au pus să facă pe polițaiul, și totul se transformă într-o vizită obișnuită. Cu toată admirația lui pentru Frontierișți, Eddie se temea de ei și nu prea mai conta că putea, teoretic cel puțin, să-i azvârle de pe Tigaie sau să le pună cătușele. In astfel de cazuri contează personalitatea. Extraterestrii înțelegeau perfect asta. Erau oarecum în aceeași barcă. Turiștii extremi încearcă mereu să pară „de-ai casei", chiar și în situații în care doar cei dați dracului fac față.

- În ultimul supervizor au băgat cuțitu', le mărturisi Eddie, o simplă neînțelegere la meniu. Să nu mi-o luați în nume de rău. Tipii-s săriți puțin de pe fix...

Știau povestea. Nu era prea credibilă: probabil că prospectorii se înjunghiau doar între ei. Dar înțelegeau nevoia lui Eddie de a coase cu fir de aur o slujbă de rahat. O carieră în explorare spațială nu suna încântător.

- Mersi, spuse Grace, acum ne simțim mult mai bine.

Eddie scoase niște bomboane de ciocolată cu lichior de la centură și se așezară la taclale, vorbind resemnați despre

îndepărtata planetă albastră, gunoiul ăla suprapopulat și enervant pe care aveau să se întoarcă în curând - Eddie la terminarea rondului, Grace și Orlando cu următoarea Praștie - care, pentru eroii Frontierei spațiale, uitați în restaurantul stației, părea un paradis fantasmagoric. Dintr-odată supervizorul tăcu, intrând pe o frecvență de comunicare imperceptibilă pentru oaspeții săi. Așteptară politicoși în timp ce Eddie se uita în gol, întrebându-se dacă primea informații noi de la computer *SAU* ceva comenzi de la Houston.

- Hopa, exclamă el. Sunt chemat la datorie. E timpul să mulgem extraterestrul.

- Vrei să zici *celalalt* extraterestru, îl corectă Grace.

Eddie își scutură capul, iar șalul fragil și părul se ondulară **ca** niște alge într-un acvariu.

- Ha! Ha! Ha! hai că voi nu sunteți extraterestri pe bune.

Eddie credea orbește în tot ce îi povesteau Frontieriștii. Găuri de vierme? Pietre simțitoare, diamante cât Texasul? Le înghițea pe toate. Orlando și Grace își mărturisiră identitatea culturală, lucru perfect normal la ei acasă, dar fuseseră luați în derâdere.

- E o problemă de conștiință, explică Orlando.

- Hei, spuse Eddie, vreți să veniți și voi? E împotriva regulamentului, da' am încredere în voi, și pe deasupra v-au luat si bicicletele, și toate alea. O să fie bine. Nu o să vă prăjească nimeni.

Cizmele grele îl făcură să se bălăngăne când se ridică. încercă **Să** își vâre bunătățile la centură. Grace și Orlando schimbară o privire rapidă. Știau prea bine la ce minunăție aveau să asiste.

Eddie nu folosea cartele, nu se prosterna în fața unor scanere și nici nu se îmbăia în câmpuri de identificare. Merse pur și

simplu până la capătul alb al ombilicului. Ii lăsă pe extraterestri să pătrundă prin proaspăta deschizătură din perete. Trecură prin Zidul de nepătruns și ajunseră în Măciulie, un soi de Fort Knox Spațial, un seif care, după câte se zvonea, ascundea cea mai mare comoară din universul cunoscut.

- Măciulia te recunoaște? întrebă Orlando, de-a dreptul impresionat. Sau ai vreo cheie sau implant prin care te identifică?

- Nu, doar eu. Am un implant...

- Da. Am observat.

- E un *strictum necesarum* pentru job. Dar profilul meu informațional e înscris în Măciulie, doar,pe rondul meu. Biosul n-ar fi destul de securizat.

Se aflau într-o versiune minusculă a Tigăii, mergând pe un coridor spiralat, despărțit de pereți verzi din fibră de ceramică. De îndată observară ce curat era aerul, fără praf, celule împrăștiate sau emanații antropice. In plus, era mai cald și mirosul era acceptabil. Pereții se deschiseră dinaintea lui Eddie, care îi lăsă pe cei doi însoțitori să treacă. In urma lor, pereții se închiseră cu o tonalitate sumbră.

- Întotdeauna e aer, căldură și gravitație la capătul ăsta? întrebă Grace fără să se gândească prea mult.

- Întotdeauna. Nu pentru *creatură,* nu cred că are nevoie de aer. Mă îndoiesc că respiră dacă e până aici. Doar că ar fi mai costisitor să tot aprindem și să stingem instalațiile, atâta tot. Scutul împotriva radiațiilor e de căcat, adăugă el. Cu excepția cabinei mele. Și AI-ul e protejat, chit că n-are nevoie. Dar juma' de oră n-o să vă prăjească ouăle.

- Dar tu?

Eddie ridică din umeri. .

- Am cabina mea. Cu familia am terminat-o oricum.

Părul sârmos al celor doi se încreți la vârfuri. Pentru câteva momente avură impresia că Stația Centurii Kuiper nu se rotește în gol, ci are o destinație precisă. Pluteau înspre afară - singura direcție posibilă - prin Golful Spaniol, în jurul Capului Horn, cu ochii lui Franklin ațintiți pe ei din Pasajul de nord-vest. In cele din urmă, Eddie îi băgă într-o cămăruță dotată cu aceleași accesorii fungoide ca și biroul său: mese, scaune, ecran și touchpad. Unul dintre pereți era străveziu, aparent cu vedere spre încăperea de alături.

- Asta e, spuse supervizorul tremurând. Puteți să vă lăudați ca ați văzut-o. Ah, fără poze, vă rog. Nu vreau să intru în bucluc.

- Nici nu ne-a trecut prin minte.

Eddie se legănă, trecându-și mâna prin părul zburlit. Cei doi parcă erau la Zoo, uitându-se într-o celulă goală, unde un *ceva* se ghemuia la podea: un bulgăre fibros, violaceu, asemenea unei bucăți mari de carne de cal. Conturul îi era neclar, de parcă n-ar fi fost bine ancorat în dimensiunile cunoscute, și avea patru cocoașe teșite. O bucată de țesut mai palid se răsucea pe cocoașa principală, ca un strat de grăsime pe o halcă de friptură.

- E chiar aici în încăperea cealaltă? întrebă Grace ca să se afle în treabă.

- Bănuiesc, spuse Eddie. Nu m-am gândit la asta până acum. Pupilele i se dilatară în timp ce studia arhitectura internă a Măciuliei.

- Da, chiar așa e. Să fiu al dracului, nici n-aveam habar... Tremura din ce în ce mai tare.

- Pare că a fost jupuită de vie, tăiată felii, iar mâinile și picioarele smulse din țâțâni, bolborosi Orlando.

- Cred că ăla-i creierul, șopti Grace. Arată ca un cortex extras din craniul cuiva.

- Nu înțeleg de ce șoptești, spuse Eddie. Se fâțâi de colo până colo, unduindu-și mâinile lungi și delicate, într-o manieră aproape impacientată. Nu poate să v-audă. Hei, nu știți cum arată ei de fapt. Antropomorfizați. Cine știe, poate e un ceva mic și drăgălaș.

- Nu antropomorfizăm, îl contrazise Grace. Doar suntem extraterestri.

Eddie mormăi.

- Fie, cum vreți voi, puteți folosi orice cuvânt. Vă referiți la el ca la o persoană. Nu e.

In inima fiecărui om există ceva ce se hrănește cu groază. Orlando și Grace nu făceau excepție. Se holbară la creatura din camera de lângă ei, transpuși, cuceriți. Știau că Eddie nu le spune adevărul ca să suporte mai ușor situația. Fără îndoială, creatura fusese odată om. In pofida a tot ceea ce susținea guvernul, această gâscă cu ouă de aur a fost mai mult ca sigur un nefericit care a încercat tranzitul și nu s-a mai întors într-o bucată. Dar *de unde* căzuse în groapa asta, de unde? Pe unde fusese călătorul singuratic în țara abundenței?

- Nu-mi vine să cred că o țin aici, murmură Orlando, credeam că-s doar vrăjeli de Frontierist.

- Unde altundeva? întrebă Eddie sarcastic. In pivnița Pentagonului? Scutește-mă. E incredibil de ciudată și al naibii de p-periculoasă.

Acum creatura se mișca. începuse să tremure și să se târască în tăcere pe podea, fiecare parte a corpului trădându-i groaza și durerea.

- Așa se comportă înainte s-o mulgi, sâsâi Eddie. Acum o să vedeți ceva, fiți pe față, acum... Dar părea distras. Umezeala îi dădea târcoale nărilor și ochilor, respira greu și zâmbea într-un mod curios.

O secțiune din peretele încăperii se retrase, scoțând la iveală un jgheab prins în inele. Apoi, în cabină își făcu intrarea guvernul, reprezentat de două mâini robotice de calibru. Extraterestrul mișcă de parcă voia să se prindă de mâini. Una dintre mănușile barosane se apropie de el și îl prinse de tentacul, în timp ce brațul doi se adânci printr-o despicătură care apăruse în carnea întunecată. Creatura se tăvălea de durere, convulsând aproape orgasmic în acea priză nemiloasă. Mâna îngropată reapăru, plină-ochi de ceea ce părea a fi o mâzgă argintie și groasă, ca mercurul lichid. Brațul mecanic ieși din cabină și apăru iar, pentru a continua procesul. Orlando și Grace numărară cinci astfel de procesiuni, cinci găleți pline gândiră ei, în ritmul sacadat al respirației lui Eddie care privea spectacolul de lângă ei. În cele din urmă, brațele dispărură, lăsând cabina goală și etanșeizată.

- Uau, ce grețos a fost, spuse Orlando, mersi mult, Eddie.

- Dar *vrea* să fie mulsă, șopti Eddie, prins încă în magia momentului. La fel ca scorpionul, trebuie să dea ascultare pornirilor interioare.

- Erau q-bits? întrebă Grace, încercând să-și controleze vocea. Sau heliu?

- Da, spuse Eddie, clipind, în timp ce șalul îi mătura sprânceana. Extrag heliu, jumătate din producția Pământului la ora actuală. Și particule rezistente la decoerență, pentru compunerea q-bits-ilor. Oprește poluarea, copiii primesc apă curată, uaaa...

Își reveni.

- Rahat, nu știu. Mâzga merge direct pe Pământ, totul e auomatizat. Eu știu ce se întâmplă pe stație doar. Nimic mai mult. Haideți, tre' să vă duc înapoi.

Același drum, invers, doar că starea lui Eddie se degradase rău de tot. Extraterestrii erau și ei tăcuți. Se despărțiră în fața biroului său.

- Pe curând, spuse el, în timp ce se scufunda în intimitate.

Nu le surâdea ideea să se întoarcă la cabină, așa că luară calea restaurantului.

După timpul standard era seară. Cu excepția alcoolicilor și pariorilor de rigoare, tăcerea învăluia barul igrasios și rece. Doi indivizi din stafful tehnic agresau un automat de alimente recalcitrant. Obeza din scaunul cu rotile, cu aspect morbid și părul dat pe-o parte într-o cascadă de valuri aurii, își luase rolul de bancher la o masă. Extraterestrii care se dădeau în vânt după Hollywood îi spuneau Lakey. Individul înalt cu vizieră - poreclit Blind Pew - se zgâi la ei, de după banda care lucea întunecat unde odată îi fuseseră ochii. „Twist", spuse el, și se întoarse la joc. Cei doi comandară câte o doză de bere și se așezară la masa învecinată cu consolele jocurilor, pe care nimeni nu le juca, fiindcă funcționau pe credite pământene, de care Frontieriștii duceau cu toții lipsă.

- Pfoaaai, scăpă Orlando, după un timp. Ceee...?

- Dumnezeule!

- Acum înțeleg de ce insistă să-i spună extraterestru.

- Porțile Eldorado-ului, îngăimă Grace. Doamne, credeam că... de ce nu... doar nu crezi că fac...

- Vrei să zici, de ce nu investighează Guvernul Internațional toată chestia asta? Nu îndrăznesc, Grace. Sunt drogați, total dependenți. In ruptul capului n-ar vrea să oprească traficul...

In ultimii cinci sute de ani, de când cu călătoria în spațiu, oamenii nu reușiseră să treacă peste faza turismului orbital, stațiilor spațiale guvernamentale și operațiunilor miniere împuțite - mână la gură - pe Centură. Descoperirea tranzitului

non-local a fost o piatră de hotar. Toată șmecheria era ca o ființă umană conștientă să reușească tranzitul Buonarotti. Aveai voie să iei ce vrei cu tine, ce puteai să cari, atâta vreme cât nu era un procesor, și asta era tot. Așa se explica Loteria, ancorată la o distanță cât mai mare față de Pământ, în caz că vreun dezastru spațio-temporal va avea loc. Guvernul vindea parcele ieftine pe brațele Frontierei galactice oricui se încumeta să vină pe Centura Kuiper. Îți dădeau o bază de date - existau programe care te sfătuiau cum să-ți faci bagajul - iar tu, dacă aveai norocul să descoperi o planetă similară pământului, atmosferă bună și restul, om erai.

Apoi trebuia să încerci pe pielea ta. Te întindeai pe canapeaua Buonarotti în compartimentul de tranzit, doar cu costumul pe tine - și ce puteai să bagi în el - și de aici, Dumnezeu știe unde...

Unii prospectori dispăreau cu lunile. Mulți ajungeau morți, mutilați sau doar bolnavi în fază terminală. Din când în când se-ntorcea câte unul teafăr și nevătămat, fericitul proprietar al unei operațiuni de exploatare. Suficient de bogat, chiar și după vânzarea afacerii la un preț de nimic, pentru a-și plăti factura medicală și a se întoarce pe Pământ cu mare pompă. Dar odată, odată la începuturi, cineva sau ceva s-a materializat in compartimentul de tranzit purtând nu numai informații, dar și *comoara*...

Orlando și Grace veniseră cu superrapida Praștie cu fuziune avansată, care făcea excursia să dureze - dacă setările orbitale erau potrivite - doar nouă luni în zilele noastre. Recolta de la creatura din Măciulie călătorea mai rapid, neavând nevoie de întreținere și rezistând la mai mulți G. Știau că vor fi ținuți locului un an, indiferent dacă le ieșea afacerea sau nu, și apoi trebuiau să se confrunte cu drumul spre casă, care mai dura

șase luni. Știuseră de la început că Loteria era destinată Frontieriștilor redundanți, un soi de fond de pensii pentru rămășițele erei spațiale de tip vechi. Dar întrevăzuseră o rază de speranță, de oportunitate, și hotărâseră că merită să riște.

Plănuiseră totul. Luaseră un împrumut de la guvern, plătiseră vitaminele și o sumă exorbitantă pentru transportul bicicletelor. Descoperiseră în urma cercetărilor că celebrul costum spațial este doar protetic și că trebuie să faci multe exerciții ca să-ți salvezi scheletul. Nu erau duși cu pluta. N-aveau nici o intenție să riște un tranzit adevărat. Planul era să pună mâna pe niște coordonate utile și să le vândă unui consorțiu de exploatare. Oricum era plin de ei, dădeau târcoale ca vulturii, iar manevra era cât se poate de legală. Consorțiul angaja un Frontierist pentru testul periculos, iar Orlando și Grace se alegeau cu o parte frumușică din câștiguri. Erau de nouă luni pe Kuiper, sondând spațiul, și se părea că se vor întoarce cu mâna goală. Nori uriași de gaz, bulgări de foc, bulgări de gheață. Nimic altceva. Bicicletele au fost picătura care a umplut paharul. Cu doar câteva ore înainte căutau să se întoarcă cu coada între picioare din marea lor aventură, mai în vârstă cu trei ani, cu oase putrezinde și datorii cât să le-ajungă o viață întreagă.

Acum aveau cu ce să se prezinte. Era mare, era chiar *mare*...

- Știi, spuse Orlando, după incidentul cu bicicletele mi-a trecut prin minte să mergem la Eddie, să-i sucim mințile puțin. Ne place, asta-i clar. Poate ar fi învârtit Brațul Loteriei, ne-ar fi dat un sector mai bun...

Privirile li se întâlniră și izbucniră într-un râs aproape isteric.

Intrarea lor trecu total neobservată. Când însă Jack Solo și Draco Fujima dădură buzna în bar, cu figuri expresive, celebrii băieți puși pe fapte rele, toată lumea întoarse capul.

Extratereștrii simțiră un fior și văzură și explicația imediat. Aștia erau mahării din Tigaie, brute de necontestat. Doar că Jack și Draco erau dușmani de moarte. Se urau și cu toate astea losieră împreună. Orlando și Grace se afundară în scaune, își coborâră privirea și se întrebară cine avea s-o încurce. Violența si crima erau ceva la ordinea zilei pe stație, dar ei n-aveau de să-și facă griji. Erau dispute interclanuri, și n-aveai ce să pățești atât timp cât nu intrai în poligonul de trageri.

Spre groaza lor, Jack și Draco se îndreptau spre console. Dintr-o mișcare își traseră scaunele sub fund și se așezară, cu fața spre ei. Anni-mah, prietena uscățivă a lui Jack, se așeză în obișnuita poziție bizară, ghemuită la picioarele lui. Draco era flancat de o gagică mai corpolentă, cu pieptul impresionant. Ochii ei mari și albaștri priveau în gol, iar pe buze avea arborat un zâmbet languros.

Orlando și Grace crezuseră că cele două tipe erau reale, cu obiceiuri curioase și îmbrăcăminte fără gust. In fapt erau holoboți, proiecții imateriale generate de un soft. Erau marfă de contrabandă, căci generatoarele de fx erau interzise la bordul Tigăii, la fel ca mai toate aparatele digitale. Dar nimeni nu avea să-i ia la bani mărunți pe ăștia doi, cu atât mai puțin Eddie supervizorul.

Jack Solo era un omuleț cărunt și vânos, un veteran al calatoriilor spațiale, ce părea că se luptase din greu cu uzura. Nu părea afectat de Spațiul de Frontieră. Nu tu mecanisme protetice, nu tu amputări din cauza trombozei, iar de văzut vedea bine. Dar ochii lui trădau o istorie cel puțin neplăcută. Purta de obicei o mănușă-de-date, care văzuse și zile mai bune, și un costum termoizolator cu un tub ca ghirlanda, pe care îl etala ca un soi de epolet. Draco Fujima era din alt tablou. Un tânăr plinuț, cu față bonomă, cu un costum spațial strâns pe

el și un combinezon antiradiații, unul destul de scump. Se vedea de la o poșta ca nu avea multe în comun cu ieșirile spațiale. La fel ca Grace și Orlando, era doar în trecere, facuse parte din forțele ONU de menținere a păcii. Terminase serviciul militar la șaisprezece ani și aplicase pentru Loterie ca parte din solda. Un turist care se bucura de mult respect. Cu toate ca Jack Smintitul te-ar fi tranșat pentru o selecție din meniu, putea sa-și numere victimele pe degetele de lao mana. În schimb, recordul oficial al lui Draco părea luat dintr-un film horror. Nu se pune nimeni cu un „soldat-papusa".
În privirile celor doi se citea disprețul. Grace și Orlando își luară o alura încrezătoare, relaxata, chiar cinica, genul de atitudine care te scoatea la liman în astfel de situații.
- Ați fost la Eddie azi, spuse Jack.
- Cum ai aflat? întrebă Orlando
Draco se aplecă spre el.
- Avem noi mijloacele noastre. Nu ne plac mutrele voastre, așa ca știm tot timpul unde sunteți. Pentru ce-ați fost la Eddie?
- Ni s-au furat bicicletele, spuse Grace rânjind, știți ceva de asta, deșteptilor?
Orlando îi dădu un picior pe sub masa. Prea multa relaxare strica uneori.
Jack sări la jumătatea mesei, ca o jucărie pe arcuri cu ochi sălbatici.
- Ascultați aici, găoazelor! Mănusa ii tremura spasmodic. Mă piș pe bicicletele voastre. Nu îmi place legătura. Voi doi și cu Eddie... nu ne place. Ce dracu' se-ntampla aici?
- Ne simpatizează, spuse Grace putem sa ne opunem?
- Se numește empatie, explică Olando, din ce in ce mai stapan pe sine. Poate vi se pare ceva extraordinar, dar la noi se manifesta natural. Voi pur și simplu n-aveți acel... ceva.

Jack îl prinse de gât, scuturând mănușa și scoțând la iveală un pumnal. Lama subțire și lucioasă sclipi pe gâtul palid al extraterestrului. Anni-mah scânci:

- *Nu-l lovi, te rog.*

Cu pumnul înfipt în gâtul lui Orlando și fără să-l scape din ochi, Jack o plesni cu mănușa peste fălcile virtuale.

Probabil studiase figura, pentru că lovitura păru reală.

- *Oh, da, oh, mai da-mi una, armasarule,* scheună Anni-mah. *Da, te rog, mai tare...*

Femeia lui Draco stătea nemișcată. Era dintre cele forțoase si tăcute.

- Uite, spuse Grace relaxată, după ce termini cu masturbarea... ai înțeles greșit. Ne-am împrietenit accidental cu Eddie, nimic mai mult. Suntem doar extraterestri, departe de casă.

- Taci, găoază, spuse Jack. Extraterestri pe dracu', astea-s baliverne, și vorbeam cu gagicu' tău.

- Ascultă aici, târâtură, spuse Orlando, îndreptându-și combinezonul cu demnitate. Suntem extraterestri în raport cu tine, vânzător de doi bani, egomaniac de modă veche ce ești, pentru Că n-o să înțelegi niciodată de unde venim noi. Ai priceput? Și, apropo, *eu* sunt găoaza, mulțumesc mult.

Cei care păleau la culoarea sângelui se căraseră deja. Cei mai dintr-o bucată rămaseră neclintiți. Era ciudat și chiar plăcut sa fii dintr-odată în centrul atenției. Li se părea că hărțuiala la care erau supuși făcea parte dintr-un ritual de inițiere. Poate aveau să fie acceptați în sfârșit.

Jack se lăsă pe spate. Mânerul pumnalului era înfășurat într-o piele fin granulată, de culoare deschisă. Extraterestrii auziseră povestea despre originile „pielii". Se jucă puțin cu lama, zâmbind cu subînțeles, apoi înfipse vârful în masa de ceramică.

Cei doi nu se gândeau atât la fragilitatea lor, cât la învelișul subțire al Tigăii, făcut din același material ca masa, la întunecimea rece, lacomă, sugrumătoare, care ar fi năvălit înăuntru...

- Nu sunteți Frontieriști, spuse Jack cu calm și cordialitate. Nu aveți ce căuta aici.

Draco se săturase să stea în fundal.

- In centrul Măciuliei există o celulă, străjuită de roboți letali și fanatici. înăuntru se află un exemplu perfect, rece și dur, al faptelor inumane săvârșite în toată lumea de cei care se pretind a fi liderii noștri. Ar trebui să ascultăm, să ne hrănim cu durere, ar trebui să-i preschimbăm pe decăzuți, carnea spintecată în omor, în respect, respectul cuvenit oamenilor de treabă, cei care au protejat umanitatea. Știm, știm că merităm mai mult decât atât, iar VOI știți de unde putem să facem rost...

- Nu-1 luați în seamă, se băgă Jack. Habar n-are. Celula aia provine din N G C 1999, o fabrică de stele din constelația Orion. Cu toții știm asta, dar eu sunt singurul care știe că a venit după mine. Orion a fost sacră pentru toate religiile antice, timp de zeci de mii de ani. Nimeni n-a știut de ce, până când telescopul a descoperit că noile stele formate în acele Globule Bok nu au decât o sută de mii de ani. Acum pricepi, târâtură, stelele sunt de-o vârstă cu *Homo sapiens. Creatura* din celulă are conștiință, ca omul, și este întoarsă în ea însăși, prin dimensiunea improbabilității. O ținem în lanțuri, dar eu știu. *Știu.* Acolo în spațiu, la o sută cincizeci de ani-lumină se află sursa întregii gândiri, sursa științei, și de acolo, din explozia aceea magică de lichior cosmic, *Dumnezeu* a venit să mă găsească, a venit după *mine.*

Pumnalul intra și ieșea din masă. Anni-mah se tânguia: *nu mă lovi,* sau poate: *lovește-mă.* Dar Jack se calmase. Extraterestrii

își dădură seama, spre surprinderea lor, că bătrânul pilot spațial era stăpân pe el însuși. Așa era el în zilele bune.

- Cincisprezece e cinci înmulțit cu trei. Stă scris în Marea Piramidă.

- Am a-auzit ceva despre asta, spuse Grace interesată. E nebuloasa aceea cu formă curioasă, despre care egiptenii credeau că, hmm, că Orion era Osiris...

- Egiptenii știau ceva, fetițo. Știau că Universul s-a născut din lichiorul singuratic al lui Dumnezeu. Dar eu sunt miruitul. Eu sunt alesul.

- E făcut din antiinformație, îl întrerupse Draco, ridicându-se. Sunteți mulțumiți acum? Sunteți suficient de speriați? De ce credeți că-l țin aici, cu gunoaiele astea? Aici nu-i locul meu, de ce credeți că m-au ademenit aici? Retardații de psihiatri spun că am ambivalențe de moralitate; ar spune orice. Să mă simt prost, asta urmăresc ei, să nu pun mâna niciodată pe chestiile ca lumea. E o conspirație care ascunde altă conspirație care...

- O să ne spuneți tot ce aflați, spuse Jack.

- De la fătălăul, mămăligarul, găinarul ăla trimis de guvern?... Grace simți ghionturile lui Orlando în coaste. Dădu scurt din cap după care se ridicară amândoi de la masă. Tensiunea trecuse. Scăpaseră.

- Desigur, promitem. Acum trebuie s-o întindem.

Anni-mah se ghemui și începu să tremure. Tipesa lui Draco stătea stană de piatră.

Extraterestrii se retraseră pe puntea de observație, în formă de semidom, goală ca de obicei. Frontieriștii adevărați se saturaseră de peisaj. Priveau panorama, ținându-se de balustradă ca să nu amețească, până când încetară să se mai clatine.

- Cred că ne-au luat la rând, spuse Orlando într-un final. Nu știau.

- Sper că ai dreptate.

Dinaintea lor strălucea mândria Nebuloasei Orion, nestemata din sabie. Puteau localiza cu ușurință Trapeziumul - patru stele legate prin gravitație, în a căror îmbrățișare se scăldau cunoscutele Globule Bok, un nor născător de stele ce aducea, vag, cu genitalele unui bărbat. Deși țesute cu iluzii, convingerile lui Jack erau întru câtva justificate. Conform informațiilor pe care le avea - guvernul nu făcuse o treabă bună în mușamalizarea cazului - *creatura* își trăgea originea din acea fabrică stelară. Nu prea înțeleseseră mare lucru din tirada lui Draco. Dar la ce te puteai aștepta de la unul fără speranță, care *omorâse* mii de oameni manevrat ca o păpușă? Iar el o știa, și fusese recompensat cu doze mari de plăcere, astea înainte să împlinească cincisprezece ani.

Grace își petrecu mâna după gâtul lui Orlando. Se lăsară duși de frumusețea peisajului, de zonele neexplorate. Oricât susțineau că veniseră aici cu gândul la afaceri, aveau și doza lor de nebunie.

- Trist e că nu putem să ne apropiem de acel punct, spuse Grace încet.

- Acolo nu vom ajunge niciodată. Spațiul de Frontieră distruge.

- Spațiul de Frontieră e ca și cum ai trăi într-o parcare subterană, cu mâncare putrezită. Și tranzitul non-local e ca...

- ...și cum te-ai urca în Eurostar la Waterloo și ai coborî în Adelaide.

- Doar că mai rapid, și prin alte constelații decât Crucea Sudului.

- Nici măcar nu-i reală, oftă Orlando. E doar o imagine de la televizor.

- E reală într-o oarecare măsură. Azotul e verde, oxigenul e albastru. Culorile spectrale au și ele un înțeles. Dacă am fi acolo, mințile noastre ar vedea ce vedem noi acum.

- Vorbești de parcă ai fi Jack Solo. Hai în cameră să ne uităm la un film.

Făcură curat în cabină și luară o cină modestă. Nu intenționau să se întoarcă la bar, dar, spre norocul lor, proviziile de siguranță erau încă acolo. După ce o căptușiseră cu un covor nefolosit, plasa era numai bună de dormit. Oferta de divertisment era bogată - în comparație cu cea de mâncăruri. Găsiră o sumedenie de filme alb-negru, calitate excepțională a sunetului și imaginii, de parcă fuseseră prelucrate după copii originale, de mult pierdute pe Pământ. Dădură drumul la *Now, Voyager,* și se întinseră, două vrăbiuțe scoțiene, exilate într-un cuib ciudat, dar confortabil, departe de Clyde. Veștile proaspete mai puteau să aștepte. Readuși la realitate de întâlnirea cu băieții veseli, se temeau ca bunurile pe care tocmai le furaseră să nu fie prea scumpe și să nu le mai poată vinde.

- Deci la asta s-a ajuns, mormăi Orlando. Am bătut atâta cale doar să ne înghesuim într-o cameră neîncălzită de hotel, s-o vedem pe Bette Davis cum încearcă să și-o pună.

- Ăsta da turism extrem, pentru tine cel puțin. Nu contează. Nouă ne place Bette Davis.

Bette străpunse crisalida de „rățușcă urâtă" și se îmbarcă pe o croazieră ce avea să-i schimbe viața.

- Ce crezi că e antiinformația, Gracie? N-am auzit de așa ceva până acum, spuse Orlando cu blândețe.

- Mai multă informație probabil, ăăă, numerele negative sunt totuși...

- Nu-i ca antimateria? Adică, ai exploda dacă ai atinge-o?

- Mâinile robotice nu au expl... Hei, ajunge. Dar adăugă, înfiorată: Mi-e foarte frică. Draco vorbește ca un criminal în serie. Parc-ar fi un mesaj din acela pe care criminalii în serie îl trimit la poliție.

- El *e* unul. Scos pe bandă rulantă, luat de la țâța guvernului și a unchiului Sam.

Proiecția video tremură.

Deodată, în fața lor apăru o siluetă înaltă, lată-n umeri, îmbrăcată într-un echipament de luptă strâmt. Era Sara Komensky, femeiușcă virtuală a lui Draco.

Extraterestrilor le căzură fețele. Își petrecu brațele în jurul sânilor gargantuești, părând o adolescentă reală, rușinată de ce făcea.

- Hei, Draco nu știe că-s aici.

Extraterestrii dădură din cap.

- Da, mormăi Orlando, desigur.

Fata războinică cercetă împrejurimile, lăsând să-i scape un „oh" surd. Cabina lui Draco era la clasa întâi, și probabil puțin mai răsărită.

- Ne-au făcut hoții o vizită, explică Grace. De obicei arată mai bine.

- E mișto, spuse fata. Ridică din umeri. Am văzut și vizuini mai nasoale. Sunt cu Draco de ceva vreme. Am fost în locuri... locuri dificile. Jungle, raiduri aeriene, vulcani, câmpuri de gheață din Uzbekistan, platforme petroliere poluate, tot felul.

- Sigur că da.

Sara făcu câțiva pași după care se întoarse. Strângea în mâini banduliera, mușchii brațelor erau încordați.

- Trebuie să mă ajutați. Vedeți... Draco... Nu-l prea duce capul să facă planuri. Drogurile de luptă i-au făcut praf creierul. Nu pricepe că asta-i ultima noastră șansă. A ales Loteria pentru că așa l-au programat ei să facă. O să-și încerce norocul cu niște coordonate imprecise și o să moară. Totul e aranjat. Guvernul nu se debarasează de soldații-păpușă în mod direct. Nu dă bine la imagine. Au grijă în schimb ca oameni de genul ăsta să n-o mai ducă mult în viața reală.

- E urâtă treaba, spuse Orlando. Sunt sigur că în realitate e o persoană minunată. Dar ce putem noi să facem? Nu avem coordonate precise, p-poți să verifici.

- *Nu* e o persoană minunată, spuse proiecția. Dar dacă el pleacă, plec și eu.

- Cum?

Sara își mușcă buza țuguiată, cu niște dinți ca un șirag de perle.

- Ascultați la mine, idioților, venim din același loc. Sunteți făcuți din informație, sau ce? Nu e nimeni care să vă închidă și să vă aprindă? Sunteți așa de liberi? Ochii ei bulbucați mai că explodau de frustrare. Am înțeles, în regulă, nu aveți încredere în mine. Dar știți ceva despre Pivot.

- Nu știm *nimic,* se precipită Grace.

Safirele ei mari se îngustară pe cât le permitea algoritmul grafic.

- Eu cred că știți. Mă ocup de sistemul de operare al Tigăii. Noi așa suntem făcuți. Dădu drumul la banduliere si își uni arătătoarele. Nu pot să intru în creierele voastre, dar *știu că ați fost acolo unde sis-opul nu poate sa ajungă.* N-am nevoie decât de o picătură de licoare argintie. Cu o pepită de marfă bună e garantat pe viață, iar voi n-o să mai aveți nici o grijă. Nu i-am

zis nimic, jur. Rămâne între noi. Acum trebuie să mă-ntorc. Gândiți-vă la ce v-am propus, atâta cer. Mai vorbim noi.

Și dispăru.

Orlando și Grace țâșniră din plasă și căutară grăbiți printre haine antispionul, un dispozitiv care se dovedise util în câteva călătorii extreme. Cercetară camera de-a fir a păr, prin cornișe, crăpături, la toaletă, dar nu găsiră nimic. Era nefiresc. Cum putea să-și folosească Draco holograma așa, wireless și de pe alt nivel, fără un receptor aici? Filmul rula în continuare.

- Proiectorul, urlă Orlando. Într-o clipită opriră sistemul de divertisment, îl aruncară pe coridor, stinseră luminile și traseră zăvorul, pentru siguranță. Situația nu s-ar fi îmbunătățit dacă ar fi oprit aerul și gravitația, chiar dacă ar fi știut cum să facă asta. Într-un final se prăbușiră la podea. Grace scoase sticla de whisky din valiză.

- Ce ne facem?

- Suntem morți, îngăimă Orlando, luându-i prețioasa sticlă de Highland Park din mână și aruncând-o înapoi. Suntem în groapă și putrezim. Avem o valiză furată, plină de cocaină, care aparține Mafiei.

- Nu-i adevărat, e a *noastră* acum.

- N-nu, valizele pline de cocaină, bancnote și antiinformație aparțin întotdeauna Mafiei. Sunt pe urmele noastre. Nu putem decât să aruncăm valiza undeva și să fugim cât ne țin picioarele.

- E imposibil să fugim. Suntem prinși aici până la Praștie.

- Am p-putea să șutim asteroverul unui Frontierist.

- Doar că nu știm să-l conducem. Și chiar dacă am ști, astea nu-s echipate pentru o călătorie pe Pământ. Ar fi o moarte lentă.

Nu existau bărci de salvare pe Tigaie. Majoritatea prospectorilor și a echipajului de întreținere erau dependenți de Praștie,

iar cea mai recentă lansare era programată peste trei luni. Trebuie că supervizorul avea o capsulă de salvare, dar, mai bine nu. Era pentru o singură persoană. In Grace încolți speranța.

- Poate... Poate Draco *nu știe.* Poate proiecția spunea adevărul.

- Bagă-ți mințile-n cap. Era o videogramă interactivă, Gracie. Vorbeam cu *Draco,* pentru numele lui Dumnezeu! Ce credeai?

- Ești așa convins? înțeleg ce zici, dar nu știu, pur și simplu nu...

Cineva bătu la ușă. Cei doi înghețară. Uitaseră să mai respire, doar se holbau unul la celălalt. Grace se ridică în tăcere și aprinse lumina.

- Intrați, spuse Orlando.

In ușă apăru Lakey, doamna grasă în scaun cu rotile.

- Incuietoarea voastră e spartă. Ar trebui să îi spuneți lui Eddie.

- Nu e spartă, spuse Grace, noi am lăsat-o așa.

Lakey cercetă camera din priviri, legănându-și cosițele blonde, *â la* Veronica Lake. Spre deosebire de Sara, nu părea la fel de surprinsă de cum arăta locul.

- Cu ce vă putem ajuta? întrebă Grace.

- Am venit pentru că vrem să vorbim cu voi.

- Toată lumea vrea să vorbească cu noi, spuse Orlando. Adică dumneata și scaunul tău?

- Scaunul meu nu gândește mai mult decât un hamster. Vreau să zic mai mulți dintre noi. Scaunul scoase un șuierat. Lakey se aplecă să vadă niște ciorapi aruncați.

- Ați dispărut azi-dimineață. Nu mai erați de văzut pe ecranul sis-op. Probabil Eddie v-a dus prin Zid, iar asta o să vă coste viața, dacă nu cereți ajutor cuiva.

- Ce-i ăla Pivot?

Lakey era o epavă, dar felul în care zâmbea și fața atinsă de hidropie trădau reminiscențe de frumusețe de modă veche.

- Nu ești întreagă, fetițo.

- Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

- Dați-mi un punct fix și vă răstorn Universul, spuse Lakey.

- Despre ce tot vorbiți?

- Pentru mine, Pivotul n-are nici o valoare. Pentru voi poate însemna diferența dintre viață și moarte. Mare tupeu ați avut să veniți pe Tigaie. Nici nu vă pasă de ce au făcut străinii cu eroii și cultura noastră. Asta-i peticul nostru, tot ce mai avem. Hala de întreținere e după prima intersecție cum pleci de pe puntea de observație. Acolo se dezmembrează aparatele alimentare, după ce ies din uz. Pentru binele vostru să fiți acolo la patru fix, în caz contrar... Știți ce înseamnă a fi *îngropat în mare?*

Când Frontieriștii îl aruncau pe câte un ticălos în vid, se numea „a fi îngropat în mare".

- De-acord, o să vorbim, spuse Grace. Dar vrem bicicletele înapoi.

Lakey rânji mulțumită.

- Să vedem ce putem face.

Șase ore mai târziu, Mânerul se afla în ciclul de noapte. Gâlme obscure împrăștiau o lumină difuză pe coridoarele întunecate. Fiecare gâlmă era înconjurată de un nimb de sfărâmături minuscule. Convertoarele de aer suspinau în timp ce extraterestrii se îndreptau, în tăcere, către locul de întâlnire. La ultima intersecție, Orlando atinse brațul lui Grace. Ea încuviință în tăcere. Auziseră amândoi sunetul unor tălpi velcro, asemenea unor ghete călcând în zăpada proaspăt așternută. Un adept al căilor spațiale se furișa în spatele lor, și în mod sigur nu era

Lackey. Fără să scoată o vorbă, săriră în sus și, mulțumită orelor de antrenament în gravitație redusă, se proiectară din perete.

Nu îndrăzniră să se agate de nimic, așa că se rostogoliră în hală, abia evitând coliziunea cu un sintetizator de carne destul de mare, și se prăvăliră pe mocheta de lângă. Pașii se apropiau, încercară să-și țină respirația. Puteai să tai întunericul cu cuțitul, dar asta nu îi încuraja. Erau înconjurați de operatorii din umbră, neglijaseră trusa de menținere, parcă dintr-o răutate prostească, oarbă și suferindă. Se auzi un țipăt, ceva căzu și o voce de om dădu drumul unei horcăieli spasmodice.

- E Lackey, șopti Grace disperată. Hei, ai pățit ceva?

Cineva scânci. Holobotul lui Jack Solo se târa lângă cadavru, ca o umbră pictată pe întuneric, îmbrăcată în obișnuitul ei combinezon soios.

- Nu a fost Jack, miorlăi Anni-mah. Își frecă brațele goale și se ghemui după ce încasă o lovitură, în lumea ei virtuală.

- *Nu a fost Jack, el nu era aici! Da, lovește-ma mai tare, da...*

Pumnalul de la încheietura legendarului pilot zăcea pe podea, plin de sânge. Orlando și Grace se apropiară de ciudatul tablou. Lakey fusese înjunghiată în repetate rânduri. Sângele băltea în jurul ei, iar din carpetă ieșeau bule roșietice. Privirile li se întâlniră. Descreieratul trebuia să fie pe-aproape, și probabil în transă. Mai mult ca sigur înarmat. Jack Solo n-avea doar pumnal.

- Anni, șopti Grace, cu glas mieros, unde e Jack?

- Jack e chiar aici, spuse o voce necunoscută.

Se întoarseră. Coridorul fu invadat de lumini albe. Printre mașinăriile defuncte își făcu apariția un individ înalt și șchiop, cu vizieră și oase supuse la multe presiuni de-a lungul timpului, căruia îi spuneau Blind Pew. Bulbucatul de lângă el, pe care îl porecliseră Joe Cairo, îi sprijinea brațul. Se iviră și alții. Dirty

Harry cel Ciung, o femeie cu cap bombat poreclită Jean Harlow pentru șuvițele zdrențuite de păr blond-platinat, și doi indivizi din stafful tehnic, în combinezoane maronii-gălbui. Aceștia îl duceau pe Jack Solo, care le trase o căutătură ciudată extraterestrilor, parcă nepăsător la ce se întâmplă în jur, și bolborosi:

- Nu a fost Jack.

- A omorât-o pe Lackey? întrebă Grace. Am auzit zgomote.

- Lackey?

- Doamna cu scaunul...

- Așa se pare, spuse cu indiferență lunganul.

- Ne dădusem întâlnire aici. Zicea că poate să facă rost de bicicletele noastre.

- Ah, bicicletele. Haideți cu mine.

Arătă cadavrul cu bărbia.

- Lăsați-l acolo. Se ocupă roboții de el. Numele ei este Lana. A fost soția mea, adăugă pe un ton flegmatic.

Ii conducea spre puntea de observație, sprijinindu-se de brațul lui Cairo.

- Pentru mulți ani, cât am fost pilot. Dar ne-am despărțit.

Puntea era dominată de imaginea maiestuoasă și tăcută a nebuloasei, împânzită de stele tinere. Ceilalți prospectori precum și cei doi din stafful tehnic se adunară în jurul lunganului. Jack Solo își șoptea încă în barbă.

Anni-mah atârna în fundal, ca un strigoi care nu-și găsește liniștea.

Lunganul întoarse spatele spectacolului ceresc și își sprijini oasele de balustradă, căutându-i pe extraterestri prin vizieră.

- Numele meu... e imaterial. Mi se spune L'Hibou, adică bufnița. Eram odată canadian de origine franceză. Vorbesc în numele acestor oameni de treabă. Trebuie să discutăm. Ne

interesează lucrurile pe care le știți despre Pivot și ce plănuiți să faceți cu această informație.

- Lake... Lâna a folosit numele ăsta. Nu știm ce înseamnă, spuse Grace.

- Un Pivot, tinerii mei prieteni, este un punct de sprijin pe care se deplasează o pârghie. Un mișcător nemișcat, dacă îmi permiteți. Dar *reculons nous, pour mieux sauter.* Acum opt sute de ani, exploratorii s-au aventurat spre destinații necunoscute și astfel a luat naștere măreața civilizație care stăpânește încă peste lumea oamenilor. Acum patru sute de ani, omul a descoperit zborul spațial. Și ce s-a întâmplat?

Orlando și Grace nu știau ce să zică. Răspunse L'Hibou pentru ei.

- Nimic, spuse el, scârbit peste măsură. Steaguri și urme de pași prin pulberea lipsită de viață. Până la urmă, câțiva fraieri au reușit să-și facă o viață pe Frontierele brațului galactic. Dar ne-a învins puțul gravitațional. N-am reușit să construim o lume nouă. Nu aveam cu ce să ne facem viitorul mai luminos: mirodenii, aur, piețe noi, niciodată destule materiale.

Cei prezenți încuviințară cu un murmur amar.

- Știința Buonarotti a dat totul peste cap, continuă L'Hibou. Face strădania noastră să arate ca încercările eșuate ale lui da Vinci de a zbura. Precocitate emoționantă, dar inutilă. Erori demne de toată mila. Dar cu ce se va alege umanitatea din tranzitul non-local? *Planete-închisori,* prieteni. Guri de canal pentru surplusul de populație de pe Pământ, care va fi trimis acolo cu un târnăcop, o lopată și un săculeț de semințe. Asta intenționează Guvernul Internațional. Să facă ce doresc, nu e treaba noastră. Insă ceva s-a întâmplat acum cincisprezece ani pe stația asta. Era unul dintre primele experimente Buonarotti. Au deschis o poartă dimensională, prin care a venit ceva, ceva

ce nu aparţine acestui Univers. Au pierit oameni şi roboţi. Au dispărut toate mărturiile, toţi martorii. Nici un experiment similar nu s-a mai desfăşurat. Explorarea spaţiului îndepărtat a fost restrânsă la coordonatele cunoscute. Dar am reuşit să punem datele cap la cap. Le era frică. Au scos *creatura* din centru, împachetată în câmpul de energie care încă o mai înconjoară. Măciulia a fost construită în jurul acelui câmp şi apoi conectată la Tigaie, astfel încât gardianul să se afle într-o oarecare siguranţă şi să aibă o portiţă de scăpare. A rămas acolo, vărsând lacrimi preţioase.

- Mulţumesc, spuse Orlando. Am citit broşura.

- E scorpionul, sâsâi omuleţul cu ochii bulbucaţi. Scorpionul care înţeapă fiindcă aşa a fost făcut, scorpionul care-l doboară pe măreţul vânător.

Lunganul arboră un zâmbet strâmb.

- Prietenul meu, Johnny Slender, e la fel de ţicnit ca şi Jack. E convins că lacrimile argintii vor distruge lumea, la fel cum aurul mexican a şubrezit măreţia Spaniei. Pare a fi o otravă cu efect cronic.

- Ha! Ha! Ha! Când zeii vor să ne distrugă, ne oferă obiectul râvnei noastre.

- Gura, Johnny! Acesta se făcu mic. Adevărata importanţă a lacrimilor este că au făcut tranzitul. Ce se întâmplă într-un tranzit Buonarotti, dragii mei turişti? Hai, doar aţi citit broşura.

- Totul e nemişcat, spuse Grace. Trupul călătorului şi bunurile sale - vreau să zic costumul de tranzit - dispar, datorită fazei de conservare a punctului local. In zona destinaţiei, elementele de bază se coagulează conform informaţiei primite şi drept urmare va apărea un corp identic... şi un costum. La întoarcere se întâmplă acelaşi lucru doar că în revers. Datele nu sunt niciodată suficiente. Ele indică doar dacă tranzitul este

posibil, nu și dacă toate elementele necesare sunt acolo. Dar când pilotul de teste se întoarce...

Frontieriștii făcură zgomote furioase.

- Voia să zică păpușă fără creier, se grăbi să o completeze Orlando. Maimuță, în fine...

- într-adevăr, spuse cu răceală lunganul. Dar ideea rămâne în picioare. Nimic material nu poate călători, dar lacrimile argintii *sunt* materiale. Sunt validarea, dovada, poarta spre un imperiu care ar fi trebuit să fie al nostru, și de aceea guvernul nu va cerceta niciodată ce se întâmplă. *Nave,* prieteni. Dacă am avea niște mostre din lacrimile acelea, am putea construi nave luminice, care să traverseze...

- Sunt convinsă că ai dreptate, spuse Grace. Dar ce vrei de la noi?

- Știm că aveți cheia de la celula Pivotului.

Cu gurile căscate, extraterestrii se uitară unul la celălalt.

- Și dacă ați avea dreptate, spuse Grace, ce folos să știi combinația de la seif când n-ai cum să fugi?

- De-acord. Dar putem să convingem un nebun s-o facă. Un țicnit periculos.

Extraterestrii se uitară la Jack Solo care atârna încă în prinsoarea staffului tehnic. însemnele cu Centura Kuiper de pe combinezoanele celor doi agenți străluciră puțin în lumina difuză. Jack era în Țara Minunilor, vorbind cu holobotul care se ghemuise la picioarele sale. Aceasta purta o cămașă de noapte roz și soioasă. L'Hibou ridică mâna.

- A, nu, Jack e de-al nostru. Avem grijă de ai noștri.

- Drago Fujima are *lettres de cachet,* șopti Johnny Slander tremurând.

- *Lettres de cachet?* repetă Grace. Ce-s alea?

- Sintagma îmi aparține, spuse L'Hibou. Suficient să știți că ticălosul are spate, și toți de-aici l-am ofensat într-un mod sau altul. Amenință că o să ne arunce în puțul gravitațional.

- E-n stare s-o facă, spuse Dirty Harry sinistru. Asta dacă nu-l putem cumpăra.

- Vorbim aici de potul cel mare, să ne-nțelegem, adăugă Jean, legănându-și mâna. Nimic mai puțin.

Frontieriștii nu se temeau de moartea violentă. Să fie siliți să se-ntoarcă pe Pământ, săraci lipiți, să moară în umilința unei camere de spital, asta era pentru ei adevărata pedeapsă.

- Vrem bicicletele înapoi, și ceva coordonate utile.

- Ocupați-vă de soldații-păpușă, și avem noi grijă de restul.

Extraterestrii se întoarseră la cabina lor și își puseră gândurile la comun, atât la propriu, cât și la figurat, în încercarea de a ieși cu bine din bucluc. Trebuiau să se ocupe de afacerea asta, deși mai degrabă s-ar fi ocupat de Jack Solo, care părea un rău mult mai mic, în ciuda calităților sale de cuțitar. Un holobot pe post de jucărie sexuală dezvăluia până la urmă adevărata față a posesorului. Din acest motiv, boții nu se mai bucurau de succes pe Pământ. Puteai să-l înțelegi pe Jack smintitul, care o târa pe plângăcioasa Anni-mah după el ca o efigie a prăbușirii, â înfrângerii. Faptul că Draco se imagina ca o tipă vânjoasă le întorcea stomacul pe dos. Dar nu Anni-mah era cea care se va ocupa de sis-op.

- N-avem de ales, spuse Grace într-un târziu. Știm ce avem de făcut. Trebuie să te dai pe lângă soldatul-păpușică, să-ți riști viața.

Orlando încuviință.

- Iar tu trebuie să-l faci praf pe Eddie.

Trecură câteva zile. „Lakey" parcă nu existase. Nici o investigație. O singură regulă: nu există reguli. Un Frontierist obscur ce nu promitea nimic a reușit o călătorie bună. Un alt prospector a vândut niște coordonate unor investitori, iar câțiva „călători" pe termen lung au fost dați dispăruți. Alimentarea stației Centurii Kuiper - care făcea locul să arate ca o insulă Ellis din zilele de pe urmă - funcționa la parametri normali. Se punea la cale mutarea gâștei cu ouă de aur într-un loc și mai izolat, dar Frontieriștii nu știau asta, nici măcar Eddie. Praștia era pe drum, dar mai avea nevoie de câteva săptămâni să ajungă.

Îrarntr-o după-amiază calmă, plăcută, cineva bătu la ușa lui Eddie. Era Grace. Se așeză pe un scaun în formă de ciupercă și se puseră pe taclale. Jack Solo se comporta de parcă nimic nu se întâmplase, dar care era următoarea lui țintă?

Eddie știa că nu se face, dar, dându-și seama că ceva o roade, întrebă:

- Unde-i Orlando?

Grace ridică din umeri.

- Nu mă interesează, dar știu cu cine e.

- Cu cine? ...dacă vrei să vorbim despre asta.

- Draco Fujiama, mărturisi Grace, printre suspine.

Eddie clipi. Accesă sis-opul în creier și consultă lista de pasageri. Lucru destul de ușor de făcut și amuzant în același timp, deși îl făcea uneori să se simtă vinovat. Nu primea poze, dar putea oricând să afle cine era în cabina cui. Din nefericire, Grace avea dreptate. Orlando era cu Draco.

- Grace, îmi pare rău.

- N-ai de ce. Avem o relație deschisă. Doar că... doar că mi-aș fi dorit să nu fie Draco.

- Pot să fac ceva în legătură cu asta?

Grace își șterse câteva lacrimi din ochi.

- Eddie, ești așa de drăguț. Zâmbi încrezătoare. Ei, dacă tot ai adus vorba... domnule supervizor Eddie, putem să mergem în cabina dumitale?

- Chiar acum?

- Dacă se poate, da, chiar acum.

Eddie știa că era „folosit". Dar nu-i păsa. La ce-s buni prietenii?

Câteva zile au fost precauți, dar Draco era cu ochii pe ei, și știa când trebuia să acționeze. Îl surprinse pe unul dintre ei singur pe puntea de observație și îl înșfacă. Oficial, el și Jack Solo erau parteneri, dar dă-l în mă-sa. Jack era veriga slabă, iar Draco merita o șansă mai bună.

- Uite cum stă treaba, îi explică lui Orlando în timp ce-l ducea în cabina sa de la clasa I, unde îl șifona puțin.

- Eu te lovesc, tu vorbești. Dacă nu-mi place ce-aud, te mai lovesc o dată. Ne-am înțeles?

- N-nu poți să faci așa ceva, protestă Orlando. Nu s-sunt Frontierist. Sunt un cetățean european. Dacă... dacă mi se întâmplă ceva, nu te văd bine!

- Nu te baza pe asta. Suntem departe de casă, iar eu sunt un veteran forjat. Am momente de nebunie. N-o să mă ducă nici dracu' la tribunal.

Când era vorba de luptă, Draco era chiar foarte întreg la minte.

Ca să n-o mai lungească atât, îi prezentă extraterestrului arma de contrabandă de care făcuse rost. Când o văzu, Orlando deveni - sau poate era Grace, nu știa și nici nu-i păsa - foarte înțelegător. In țara orbilor, cel cu un singur ochi e rege. Asta

se aplică mai ales atunci când ochiul este o gaură mică și neagră de la capătul țevii.

- O să-ți spun acum cum stă situația, spuse Draco. Tu și partenerul tău aveți implanturi. Trebuia să scăpați de ele, dar ați riscat pentru că nu aveați de gând să faceți tranzitul Buonarotti, și nici să vă pierdeți șmecheriile. Ați contat pe faptul că nimeni nu o să vă verifice, și v-a mers. Când ajung aici, Frontieriștii sunt prea beliți la creier ca să mai funcționeze vreun implant în ei. Când Eddie v-a duș prin Zid în acea zi, v-ați mai luat încă o dată inima-n dinți și i-ați șterpelit frecvența. Parola care deschide celula și activează mașinăria de recoltare se află în căpșoarele voastre. Spune-mi cum funcționează.

Lângă el stătea Sara Komensky.

- Bine, OK, spuse cu greu Orlando. Guvernul nu poate controla tot ceea ce fac roboții. N-ar îndrăzni să lase asta în grija unor aparate pe care pot pune mâna teroriștii sau țări dușmane. Eddie e cheia. Se preface că stă aici doar de formă, dar el este cheia ambulantă.

- Iar voi l-ați copiat, bit cu bit, în creierele voastre.

- D-de unde ai...?

- Computerele pot fi sparte în multe feluri, iar voi doi aveți gură mare. Dacă nu mă înșel, partenerul tău e cu Eddie chiar acum, și așteptați un semn de la el ca să îți duci misiunea la bun sfârșit.

- N-o să-ți spun nimic!

- Probabil au pus la cale o diversiune, interveni Sara. Nu știm ce planuri au cu Eddie, s-au gândit ei la ceva. N-am reușit să prindem partea asta.

- Pentru binele tău, secătură, sper că e un plan bun.

Orlando hotărî că îi ținuse piept suficient timp ca să pară credibil.

- Bine, în regulă, îți dau parola. Pot s-o descarc, dacă îmi dai pe ce.

Draco rânji.

- Nici să nu te gândești, secătură. Armata mi-a luat cipul când mi-au dat drumul. *Tu* mă vei băga înăuntru.

Grace și Orlando știau ce făcuse Eddie pentru a suporta mai ușor teribila sarcină care-i fusese încredințată. Un om n-ar înțelege asta și nici n-ar lua-o de bine, dar erau maeștri în căile întortochete ale plăcerii, și înțelegeau. Eddie nu putea îndura să vadă *creatura* chinuită, nici rolul pe care îl avea de jucat ca declanșator al mecanismului de recoltare. Așa că modificase niște conexiuni. Redirecționase vina și compasiunea pe care le simțea înspre libido. Când extraterestrul era muls, bietul, blândul Eddie avea orgasm.

Dar nu Eddie inventase creierul uman și nu era nici primul care să folosească paradoxala apropiere dintre excitația sexuală și comportamentul violent. Până la urmă lui Grace îi părea rău că îl amăgește. Dar știa că Eddie avea să o ierte. O singură regulă: nu există reguli. Dar acum? Nu știa calea spre inima lui Eddie. Era *imposibil* ca singura lui plăcere să fie provocată de o creatură jupuită, ciopârțită și penetrată de un robot. Eddie nu era chiar asa.

- Te rog, ia loc, spuse Eddie, vădit emoționat

Grace cercetă cabina, pe care o găsi încântătoare, în ciuda decorului plictisitor. Totul era frumos aranjat, cu bun-gust și - ah, firește - fără tente sexuale. Empatia le venea ca o mănușă celor doi extraterestri. Făcea parte din abilitățile secundare pe care le selectaseră când deveniseră *aproape-gemeni.* Privirile îi căzură pe un raft răsucit, pe care zăcea, apărat de toanele gravitației, un serviciu drăguț de ceai, în nuanțe de albastru-închis și ruginiu.

- Servim un ceai?

Obrajii lui Eddie se îmbujorară, ochii îi sclipeau.

- Da, desigur, ceai indian sau chinezesc, mai am și Earl Grey, sau preferi un amestec de fructe?

- Aș fi încântată să încerc Earl Gray, îi spuse languros. Vai, Eddie, să fie ăsta cumva Wedgwood timpuriu?

Buzele drăguțului de Eddie se deschiseră în semn de încântare extatică. Respirația i se acceleră.

Draco îl conduse pe Orlando până la Zid, urmat îndeaproape de Sara Komensky. Draco mergea cu mâinile în buzunarul de la combinezon. Când și când îi mai trăgea un ghiont lui Orlando cu țeava armei sale de plastic.

- Treci înainte, Orlando, tu ești cel cu cheia.

- Nu pot, nu am voie, protestă extraterestrul fără prea multă convingere. Roboții ne vor depista, nu așa trebuia să decurgă conflictul ăsta.

Țeava din coaste îl avertiză că era indicat să nu se oprească. Proiectă un Eddie virtual în minte, și Zidul se deschise, făcând loc celor trei să intre. Ajunseră în anticamera ce dădea în celulă.

Draco se holbă hulpav la abominația dinăuntru.

- Si acuma?

- Pare că așteaptă să fie muls, spuse Orlando. Pe frunte îi alunecau broboane grele de transpirație, dar nu îndrăznea să le șteargă. Nu era nevoie să se prefacă speriat.

- Asta înseamnă că C.Grace e la datorie. Acum trebuie să mergem în încăperea de vizavi. Extraterestrul se mulge o dată pe zi. Eddie e... starea lui mentală e conectată la mecanismul de extragere. Copia lui pe care o am în implant e ca un set redus de instrucțiuni, suficient cât să ne treacă pragul, dar de-acum trebuie să intru pe frecvența adevăratului Eddie,

iar pentru asta trebuie să fie într-o stare anume. Mai ai amintiri din copilărie, Draco? Te-au recrutat pentru că aveai conexiunea de care aveau nevoie și ți-au dereglat creierul într-atât încât atunci când le făceai felul la toți oamenii ăia te lovea un val de plăcere, plăcere, plăcere.

- Gura, secătură. Du-mă în camera de control.

Așa că Orlando, călărit de adevăratul Eddie, acum un parazit psihic trepidant, îl conduse pe Draco în camera de control. Părul roșcat de pe ceafă se ridică, știind probabil că dacă lucrurile nu merg cum trebuie în următoarele minute, va fi, împreună cu stăpânul său, subiectul plăcerilor lui Draco. Și nu avea de gând să dea colțul. Dar, fără să știe de ce, se uită în spate, peste umărul lui Draco. Privirea lui terifiată întâlni ochii mari și albaștri ai holobotului, și, cu toate că nu era decât o jucărie sexuală virtuală, părea că îi spune: *fii tare, reușim noi cumva,*

- Ce-i cu antiinformația asta, Draco? întrebă ca să nu tacă. Mi se pare un concept curios. Nu este toată informația la fel?

- Creatura din NGC 1999 a venit dintr-un alt univers. Acolo, totul este întors cu curu-n sus, în ceea ce privește spațiul real și cel virtual. Asta spun blestemații de oameni de știință.

- Vrei să zici că substanța exotică pe care o extrag aici era odată nematerială, cum ar fi cod pur fără intermediar, sau idei născocite?

- Asta-i vorbă de poponar. E comoară acum.

Intrară în camera de control, iar peretele se închise ermetic în spatele lor. Simțurile lui Orlando erau pătrunse de valuri senzuale de fericire, dulceagă, umedă, care în combinație cu teama de moarte alcătuiau un amestec cel puțin ciudat. Pentru câteva clipe se întrebă ce anume *făcea* Grace să-l binedispună pe supervizor într-atât. Dar aveau o relație deschisă și nu îl deranja.

- Iată, recipientul sigilat va fi coborât în jgheabul acela. Trebuie să îl prinzi din mers, cum tragi un geamantan de pe banda rulantă.

Nu era mare lucru de văzut. Chestia cu mâinile-inele se întâmpla undeva în colțul camerei. Substanța recoltată urma să fie expediată într-un container mic cu pereți supergroși, jos pe o bandă. Acolo, containerul avea să fie împachetat și trimis spre destinația sa necunoscută, pe Pământ. Interiorul celulei se vedea monocrom pe ecranul CCTV-ului. Procesul începuse. Draco își băgă pistolul în combinezon și scoase de la centură o bobină cu cablu zimțat.

- Ce-ai de gând să faci? Hei, nu intra. Doar recipientul!...

Soldatul îl ignoră. Continuă să asambleze un ferăstrău electric folosit în cele mai dificile misiuni din lume. Doar pentru că făcuse serviciul militar sub comanda butonului nu însemna că nu avusese acces la materialele de instructaj.

- Rahat. Esti nebun!

- Secătură, credeai că o să mă mulțumesc cu câteva picături de lapte când pot să pun mâna pe tot ugerul? Iată și deschiderea. Intru.

Ferăstrăul bâzâia ca un țânțar. Creatura se cutremură în monocromie și toate dimensiunile spațio-temporale reale se năruiră.

- Sara! strigă Orlando, simțind cum i se înmoaie picioarele de groază. Se prăbuși lângă perete, zguduit de plâns.

- Oprește-1, Dumnezeule, o să ne omoare!

Holobotul îi afișă obișnuitul zâmbet languros și dispăru.

Dacă cineva de pe Pământ urmărea toate acestea, n-ar fi putut decât să stea cu mâinile în sân. Pământul era la mare distanță. Draco Fujima își deschise drum prin fibra ceramică,

neobservat de mașinărie. Eddie era pe culmile plăcerii, atât avea nevoie mașina să știe. Sara Komensky se strecură prin conexiunile ce leagă computerele de pe Tigaie între ele și se rematerializă în cabina lui Jack Solo. Pilotul era în lumea viselor, ajutat și de o persoană de la bar care dozase lichiorul astfel încât să-l facă praf în această după-masă fatală. Anni-mah stătea ghemuită într-un colț pe dușumeaua rece și tare, îmbrăcată în rochița soioasă, favorita lui Jack. Dormea și ea, scâncind spasmodic: *Nu a fost Jack, sărmanul Jack, da, lovește-mă, mai tare, da, da...*

• - Alo, spuse Sara. Alo! Tilincuțo, trezirea!

Anni deschise cu greu ochii și se ghemui automat sub lovitura pe care era programată s-o primească.

- Ce?

- Atenție la mine, n-am timp, frumoaso. Nici măcar nu știu de ce fac asta, dar din câte văd ai nevoie de niște aer proaspăt așa că, dacă îți merge bibilica virtuală, ia-mă de mână!

Holobotul se uită la Jack, apoi la mănușa cu generatorul fx pornit non-stop, pe care era instalat softul ei. Apoi la Sara.

- Jack e distrus, șopti ea. N-are ce face.

- Asta-i problema lui. Îmi dai odată mâna sau ce faci?

Anni întinse o mână virtuală, uscățivă și slabă și se scurse în fata războinică și apoi, împreună prin sisteme, la generatorul Sarei.

Draco își făcuse drum prin zid și fusese întâmpinat de un puternic câmp gravitațional, dar reușise să treacă mai departe. Se târa, împingându-se din mâini și picioare, spre halca aceea desfigurată de durere, aflată în pragul agoniei. Aerul din celulă fremăta în jocul fulgerelor virtuale.

- Draco, nu! urlă Orlando, atârnat de peretele din camera de control, protejându-și fața cu o mână. Nu face asta! Nu o atinge!

In cele patru dimensiuni ale tărâmului material, constată Orlando, nu se întâmplă nimic special. Aer avea, la fel și gravitație. De fapt era rupt în bucăți, aspitat împreună cu Draco spre un eveniment ciudat, cumva prezent în celulă.

- Poarta spre Eldorado, îngăimă Draco.

Se auzi o trosnitură, ca o puternică descărcare electrică, urmată de o fulgerare orbitoare.Pentru o clipă imaginară și trecătoare, Orlando avu impresia că vede lumea spintecată în două și două figuri ce nu păreau a fi oameni, ce nu fuseseră vreodată oameni, care se îndepărtau spre o altă lume, tocmai în cealaltă parte a...

Nu avea să înțeleagă niciodată semnificația viziunii.

In lumea reală leșină. Își recapătă cunoștința ceva mai târziu, în camera de control. Nu se putea mișca. Rămase acolo, respirând cu greu, până ce veniră Eddie și Grace.

- Oh, Doamne, îngăimă Eddie, smintiților, ce-ați făcut?

Dar, în afară de gaura din zid, care necesita ceva explicații serioase, totul părea să fie intact. Recipientul pe care Draco trebuia să-l fure era neatins, iar halca de carne agonizantă era la locul ei. Poate puțin mai mare ca înainte, dar nimeni nu avea să îl întrebe pe Orlando de ce.

Eddie îi iertă pe Orlando și Grace. Era mândru de fărădelegile lor și nu mai servise niciodată un ceai cu atâta plăcere. Soluția cu care veni Eddie era genială: spargerea camerei a fost de fapt un exercițiu de mult plănuit, dar ținut secret. Pe roboți îi convingeai ușor cu astfel de explicații. Puține organizații

admit public că sistemul de securitate le-a fost spart, iar Guvernul Internațional nu făcea excepție. Chiar dacă bănuiau adevărul, nu lăsau să se vadă asta. Recoltarea substanței exotice continuă fără întrerupere. Draco Fujiama dispăruse... fără urmă. Asta era, într-o mai mare sau mai mică măsură, soarta pe care i-o hotărâse Guvernul, ca să nu existe repercusiuni. Nimeni nu știa ce se întâmplase cu holobotul lui Draco sau cu Anni-mah, care se părea că nu mai funcționa deloc, din după-amiaza aceea. Holoboții erau bunuri de contrabandă, iar Guvernul nu era responsabil pentru pagube colaterale - și dubioase, cel puțin - pe o stație în care tranzitul Buonarotti se juca de-a iadul cu faza punctului local.

Jack nu găsea consolare... spre binele lui se pare.

Orlando și Grace își primiră bicicletele înapoi și câteva coordonate utile, pe care le vândură contra unei sume decente, Își petrecură ultimele săptămâni pe stație în cabină, uitându-se la filme sau simulând curse de bicicletă pe munte. Nu prea mai călcau pragul barului și nici nu se apropiau de cabina de tranzit. Cu puțin înainte să plece cu Praștia, mai merseră o dată pe puntea de observație.

Și iată stelele din Orion. Betelgeuse cea roșie, Rigel cea albastră și strălucitoare, Bellatrix și Saiph. Mintaka, Alnilam și Alniak, pe centura Vânătorului. Nestemata din sabie nu ieșea în evidență, și doar un ochi antrenat ar fi zărit V380 Orionis... și nebuloasa în care se găsea substanța creatoare numită Globulă Bok. Un nor negru de praf asemănător cu un T înclinat, în care străluceau stele de-o vârstă cu *Homo sapiens.*

- Nu vom fi atât de departe de ele, spuse Orlando.

Șchiopătând, L'Hibou li se alătură la marginea punții.

- Nu în toată goliciunea noastră, spuse el. Dar nori de glorie în mișcare vom fi. Dacă stelele se nasc, prieteni, au viață înainte vi după moarte?

- Îmi pare rău că nu a ieșit cum trebuie, spuse Orlando. Adio, nave luminice, din câte se pare. Dar nu-l credeam în stare de asa ceva.

- Creierul meu refuză să înțeleagă, spuse Grace. Ani-lumină, ecuații gravitaționale, timp și probabilitate, știința non-locației... Nu pot gândi la scara astă. Se transformă în fantezii în clipa în care încerc.

- Știința nu poate să facă mai multe, și aici, în spațiul îndepărtat, trăim aceleași drame nesemnificative ca și voi, în lumea voastră.

- Poate că e mai bine așa, încercă Orlando. Poate e mai bine dacă porțile rămân închise, iar imperiile separate de distanțe luminice, în stil clasic.

- Bah, nu va tine. Navele luminice vor veni... hm. Viziera fixă panorama de afară. Dar știau că în sinea lui pregătește o mărturisire, tipică pentru momente de despărțire.

- Când partenerul tău e ucis, spuse într-un sfârșit, nu poți să stai cu mâinile în sân. Eu și cu Lana am fost împreună mult timp. Erau lucruri care nu-mi plăceau la ea, dar era, totuși, partenera mea. In ce mă privește, nu cred că Solo e ucigașul. Draco i-a zis lui Jack că urma să vă întâlniți cu Lana în noaptea aceea și că dorea să vă restituie bicicletele. Știa că asta o să-l scoată din minți pe bietul Jack... Jack ura bicicletele alea. Știam că Draco va încerca să treacă de poartă, dacă se ivea ocazia. Voiam ca ucigașul să sufere. Atât.

Frontieristul se întoarse șchiopătând și se făcu nevăzut pe coridor.

Orlando și Grace se cutremurară, gândindu-se la ce pățise Draco Fujima. Dar, cum singura regulă era că nu există reguli, Draco n-avea de ce să se plângă.

- Într-o zi, spuse Orlando, vom face tranziția de care nimeni nu se poate feri.

- Da, și poate atunci o să pășim acolo unde se nasc stelele. Și cine știe?